

FARKAS WELLMANN ÉVA

Ő mozdítja

*Még nem tudod, gyümölcs-e, prés-e,
vés-e rajtad, vagy késnyomot hagy
egy fájdalom nehézkedése,
mint szervet őrző, rég halott agy,*

*melynek mindegy már része, rése,
egy lesz a csennel, lehelettel
az érvelés vagy ér verése,
amit a ritmus heve vett el,*

*kibontja a hajad, ruhádat,
téblából ott, tűnődve száját,
aztán a lusta lesre támad,*

*alkalmatlan térfélre áll át,
és ő mozdítja helyre lábad,
hogymajd a testre húzza zsákját.*

Amőba

*mozdul a szempár, bírna-e húszig,
száraz a felszín éle-homálya,
számos amőba hömpölyög, úszik,
színtelen arcát fényre dobálja,
nézi a semmit, nézi a semmi,
fárad a gond, és fárad a partja,
ebből a pontból bárhova menni,
sátor a fáját venni akarja,
romlik a rend is, minden alakzat,
foszlik a háttér, mint puha koszfolt,
hallgat az orvos, hallgat a magzat –
elfeledődik mind, ami rossz volt*